

Rasmussen) — og i den Musik, han lagde for med, vil han jo nok til sin Tid blive støttet af den ærede Ordfører for det radikale Parti, naar det ærede Medlem Hr. Rode om ikke længe faar Ordet —, at Resultatet viser, at Partiet Venstre, i nogen Grad understøttet af det konservative Folkparti, ikke har evnet finansielt set at regere paa en forstandig Maade. Det ærede Medlem henviste til de Resultater, man kendte fra det radikale Styre, og paa de Resultater byggede han den Antagelse, at de radikale Partier kunde have gjort det saa langt bedre. Det kan formentlig være naturligt at spørge: Hvad er det, de radikale Partier vilde have gjort bedre finansielt set? Hvor kan man fra de radikale Partiers Side sætte ind og sige: Hvis I havde fulgt os, havde vi finansielt set sidet helt anderledes godt i det? Jeg ved jo vel, at man vil begynde med Militærvæsenet, og for ikke at faa det alt for mange Gange i Debatten skal jeg gaa med til at sige, at havde de radikale Partier haft Magten, kunde man derigennem have sparet det, som det radikale Parti paa det Punkt har stillet Forslag om, altsaa vel sagtens rundt regnet 25 Mill. Kr. Men naar vi fjerner denne ene Ting, maa jeg tilstaa, at saa har jeg ikke kunnet faa Øje paa noget Punkt, hvor de radikale Partier har foretaget Handlinger, som, hvis de havde kunnet faa den fornødne Tilslutning, vilde have ført til en økonomisk Stilling, der vilde have været bedre end den, vi har; tværtimod, maa jeg hævde. For at faa Balance i et Regnskab kan man som bekendt gaa to Veje, man kan gaa den Vej at bringe Udgifterne ned, og man kan gaa den Vej at bringe Indtægterne op. Tager vi det første, dette at bringe Udgifterne nedad, maa man se paa, hvilke Udgifter der i Lovgivningen overhovedet betyder noget væsentligt — om man hist og her kan spare et Hundrede Tusinde Kroner, maaske op imod en halv Million Kroner, tillægger jeg ikke stor Betydning i den samlede Opgørelse, dermed være ikke sagt, at man ikke skal spare, hvor man kan, men at der tilsammenlagt kan spares en halv Million, betyder ikke noget videre. Derimod betyder det ikke saa ganske lidt, hvad f. Eks. Aldersrenteloven vilde have kostet mere, hvis de radikale Partier havde været ved Magten.

Nu kan man naturligvis sige, at Aldersrenteloven overhovedet ikke har virket finansielt endnu og for den Sags Skyld heller ikke vil komme til at virke finansielt i det Finansaar, der kommer, men selv om saa er, ligger der i de Afstemninger, der har faaet Tilslutning fra radikal-socialdemokratisk Side, at hvis de paagældende Partier havde været ved Magten, vilde de — det maa man antage — have anvendt en hel Del flere Penge paa dette Omraade — den ærede Ordfører for Socialdemokratiet nikker tilfreds, han mener aabenbart, at det er udmærket, at jeg erkender, at saaledes er det. Nu indrømmer jeg gerne, at det er overmaade godt at have en forstandig og human Socialpolitik, men hvad der i hvert Fald maa danne Grundlaget for denne Politik, er, at man skaffer de fornødne Penge dertil, og dør maa jeg hævde, at jeg ikke kan finde, hvor de radikale Partier har villet gøre dette i næneværdig Grad; tværtimod har de radikale Partier aldeles ikke stemt for de Skatteforslag, som har bragt en meget betydelig Del af de Indtægter, man har haft i de sidste Finansaar, og, som i ikke ringe Grad har bidraget til at gøre et Underskud, der for saa vidt er stort nok, væsentlig mindre, end det ellers vilde have været, jeg skal nævne saadanne Skatter som Restaurationsskatten, Chokoladeskatten og Luksustoldskatterne, Skatter, som i det Finansaar, der er gaaet, tilsammen har indbragt 20—25 Mill. Kr. Heroverfor vil man maaske sige: Meget vel, men til Gengæld vilde vi have taget betydeligt højere direkte Skatter. Men naar det nu er en Kendsgerning, og Erfaringerne netop har vist, at de direkte Skatter i saa uhyre høj Grad har svigtet, maa jeg dog have Lov til at tro, at de radikale Partier, naar de en Gang kommer til Styret — dette ske sent —, vil have saa megen Forstand, at de ikke fuldstændig vil knuse større Virksomheder derved, at de overbelaster dem med Skatter. Den tidligere radikale Finansminister har de ogsaa som bekendt udtalt, at efter de Sætses, man var kommet til, troede han ikke, der kunde kræves synderligt mere ad den Vej, og selv om man naturligvis altid kan sige, at den daværende Finansminister var en alt for borgerlig Mand til med Rette at kunne kaldes en rigtig Radikaler, tilhørte